

A MEGBOCSÁTÁSRÓL

2014. október 26.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Az Úr dicsérete magasságos. Az Úr a dicséreteink között lakozik. Meg fogjuk lábalni ezeket a vizeket. Ahogy ezt már érzékeltük, az Úr a dicséreteink között örvendezik. Emeljük fel a hangunkat, a kezünket, legfőként emeljük fel a szívünket hozzá, ahogy az Ige tanítja.

Emeljük fel a szívünket. Drága mennyei Atyám, hozzád emeljük a lelkünket. Vizsgáld meg a mi lelkünket, Atyám, hogy van-e benne valami gonoszság. Van-e valami, ami nem tetszésre való. Szólj a szívünkhöz, Atyám, hogy kiigazíthassuk magunkat, hogy mindenkor szentek lehessünk előtted. Mindent a Te szíved szerelméből cselekedjünk ebben az életben.

Atyám, imádunk és magasztalunk Téged. Az öleléseidet kérjük. Ölelj át minket, drága mennyei Atyánk, a te szerelmeddel. A szerelmed tüze égesse ki az életünkből, ami nem odavaló a Jézus nevében, Atyám. Az emésztő tüsszel látogasd meg az életeket. Ezt kérjük tőled, Atyám, Jézus Krisztus szent nevében. Ezt az emésztő tüzet, hogy minden holt cselekedettől megszabadulhassunk. Dicsőség a mennyei Atyának, az Úr Jézus szent nevében. Az angyalok szolgálata az üdvösség örökösei felé. Uram, köszönjük ezt is neked. Dicsőség legyen a szent trónod előtt. Mindörökkön örökké.

A Jézus neve ma felmagasztaltatik, áldott lesz! Minden élet felett felmagasztaltatik, mert ez a név mindennél hatalmasabb. Ebben a névben hatalmat veszünk, Atyám! Hatalmat veszünk minden betegség felett, fájdalom felett, minden élethelyzet felett a Jézus nevében.

Megdorgáljuk ezeket, elparancsoljuk ezeket az életokról, Atyám. Az Ige hatalmával törjük meg az igákat Jézus mindenható és dicsőséges, gyönyörűséges nevében. Tiéd a dicsőség, Atyám, mennyen és földön. Örökkön örökké! Ámen.

ÉSAIÁS 49,15–16.

15. Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem.

16. Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged... – ezt mondja az Úr Isten.

Most képzeljük el ezt az oltalmat az életünk felett. Kinyújtjuk az egyik tenyerünket. Ez legyen Isten tenyere. A markaiba metszett fel minket. Ott vagyunk az Ő tenyerén. Ő hozott létre minket, az Ő lehelete adta az életünket.

Ő felelős minden teremtményéért. Ő, az Atya, s ha a *markaiba* felmetszett, akkor ott is *hordoz* minket. Tanítja, hogy a tenyerén hordoz minket. A tenyerén hordoz minket, az életünk minden percében. A nagy szerelméből adta nekünk az Úr Jézus Krisztust.

Az Úr Jézus Krisztus, amikor eljött a földre, akkor egy nagyon *hatalmas megváltást* végzett. Az egyik tenyerünket továbbra is kitartjuk. Ő a tenyerén hordoz minket. Belevészt a

markába. Képzeljük el most, hogy az Atya a gondviseléséből, szeretetéből és megváltásából adta nekünk az Úr Jézus Krisztust.

Az Úr Jézus Krisztus a kereszthalálon átment, fájdalmas kereszthalált halt, eltemetve, harmadnapon föltámadva *fölmént* a mennyei Atya elé, a trón elé, az oltár elé, és felvitte a *szent vérét*.

A szent véráldozatát bemutatva *esküt* tett a mennyei Atya előtt. Egy esküvés volt. Az Atya és a Fiú esküvése volt, *vérszövetsége* volt. Megesküdtek ebben a szövetségben, és az Úr Jézus az átszegzett *kezét ráhelyezte* a mennyei Atya tenyerére. A szövetségekötésnél, az eskütételnél *te a kettőjük keze között* voltál, és vagy a mai napon is. Képzeld el ezt az *oltalmat*.

Te ott vagy a tenyerük között. Ebben az oltalomban micsoda *gondviselés* van! Micsoda rejtekhely! Ez a rejtekhely, amit a világ nem ismer, de az Úr megígérte, hogy mi a Mindenhatónak rejtekében nyugodhatunk. A két tenyér között, teljes oltalom alatt.

Jézus azt mondja erről a rejtekhelyről, hogy senki titeket *ki nem rabolhat* az én kezeimből. Ki nem lophat benneteket. Ha itt vagyunk ezen a rejtekhelyen, van-e mitől félnünk? Van-e valami, amitől rettegünk kellene? Van-e valami, ami jöhetne ránk, hogy az Úr ne tudna arra orvoslást szerezni? Van-e, létezik-e valami kettőjük tenyere között?

Kettőjük markába bezárva vagy a *rejtekhelyen*. Tudod-e, hogy azt írja az Ige, hogy *sugarak* támadnak az Ő kezéből? Milyen sugarak? *Gyógyító sugarak*, az Ő hatalmának és dicsőségének fénysugarai. Azzal vagy betakarva, abban az oltalomban vagy.

Így képzeld el magad, amikor jönnek a támadások. Egy teljes oltalom, egy *teljes védelem* alatt vagy. Ezt a *képet* lásd magad előtt, amikor jönnek a megpróbáltatások. Az Úr a markáiba metszett fel, és a drága Úr Jézus rátette az Ő *gondviselő kezét* az életedre. Ott őriz téged. Ez a kép soha ne távozzon el a szemed elől!

Ez teljességgel kifejezi azt a *rejtekhelyet*, azt az oltalmat, a felségesnek rejtekét, a mindenhatónak árnyékát, ahol te vagy. Az ellenség ott nem talál meg, és nem tud onnan kiragadni. Ez örökre szól, az örök szerelmük végezte el. Az Atya és a Fiú esküvése pillanatában *bekerültél* ebbe az oltalomba. A szent vér megszólal feletted.

Ezt most megköszönjük a drága mennyei Atyának. Hálát adunk és zengedezünk, és egy olyan hálaadó énekszóval fogunk az Atya oltára előtt szolgálni most, hogy ott elképzeljük magunkat ezen a rejtekhelyen. Ott semmi nem érinthet minket.

A zsebkendőkre tesszük a kezünket, és elmondjuk a hit imáját. Mindenki hitére szükség van, mert a *közös hitnek* hatalmas ereje van.

Mondjuk egymásnak: itt szeretve vagy! Ez az a hely, ahova az Úr rendelt. Mondjuk el az Igét a másoknak, hogy az erősítse meg őket, és az Igében erősödve fogunk örvendezni az Úrban a mai napon. *Jézust ünnepelni* jöttünk össze. Az Úr előtt ez a dicséret kedves illat volt.

Láthatjuk, hogy mennyire fontos megtanulnunk az Úr *dicséretébe* bemenni, az Úrnak ebbe a jelenlétebe. Ezért adta Isten a felkent dicséreteket. Amikor együtt van a sereg, és együtt vannak a szívek, akkor ebben a közösségben átjár minket a Szent Szellem ereje. Isten szíve örvendezik, amikor együtt vannak a gyermekei.

Olyan, mint egy családi ünnepnap, amikor még a legelfoglaltabb gyermek is bejön a szülői házba és együtt vannak. Ahhoz hasonló öröm nincs, mint amikor a család minden tagja együtt van. Ez a *gyülekezet*. Amikor egybejönnek a szentek, az egybegyülekezések helye az.

Isten gyönyörködik abban, és olyan *ajándékokkal* ajándékoz meg rögtön minket, amik amúgy nem jöttek volna elő, ha te nem jössz el. Ugyanis mindannyian hozunk *olajat* a szent templomunkban az Úr elé. Mindannyiunknak van hozzájárulása Isten mai jelenlétéhez. Ezt tudjad, hogy fontos vagy, hogy ma eljöttél.

Isten látja azt az *áldozatot*, amit ma tettél, hogy eljöttél. Isten nagyon nagyra tartja azt, hogy te ma eljöttél, mert fontos vagy az Úrnak. És mennyire örül a szíve, hogy *rátaláltál* az Ő szeretetére! Volt fülünk a hallásra, hogy meghallottuk, hogy Isten szeret minket, hogy igent mondtunk Jézus *hívó szavára*. Tudjátok, hogy ez nagy dolog a világban?

Ne tekints magadra úgy, mint egy senkire. Lehet, hogy a világ ezt mondja rólunk, hogy ugyan már, ki vagy te? És megmérnek minket különböző mércék szerint, a világi mércéi szerint. Mennyi van a bankban? Hány autónk van, meg hány ez, és hány az?

De Isten nem így tekint ránk. Istennek az a legdrágább, hogy *igent mondtál* a hívó szavára. Ennél drágábbat nem tehetted volna neki. Igenis örvendezzél ebben, hogy te hazataláltál, s az Övé lehetsz örökre. Ez egy akkora hatalmas dolog! A világ nem ismeri.

Azt hiszik, hogy ők célba értek. Pedig te kerültél Isten örök céljaiba. Dicsőség érte Istennek. Nekünk örvendoznunk kell, nekünk Jézust kell ünnepelnünk minden percben. Jézus ünneplésében kell lennünk minden pillanatban. Jézus *királyunk ünneplésében*. Emeld föl a szívedet ebben az igazságban! Ne hagyd, hogy elnyomjon a világ.

Ünnepeljük ma a daruszentmiklósi gyülekezetet, akik eljöttek ma hozzánk és első helyen az Úrhoz. Bizony, drága életek vagytok és az Úr nagyon-nagyon szeret benneteket. Kívánjuk nektek a növekedést, a sokasodást, az új munkákat, a gyümölcstermést. Bőtermő olajág vagytok Isten kertjében.

Köszönjük szépen, nagyon hálásak vagyunk értetek, és hálás a szívünk, minden egyes szentért, aki megtalálja az Úr gyönyörűségeit. Aki megmarad abban, aki gyökeret ver és gyümölcsöt terem. Gyönyörűség Istennek!

Jim Sanders Indiába ment misszionáriusi munkára, három hétre. Az indiai útja után még családi kötelezettségei is lesznek. Ausztráliába megy, ahol a kicsi unoka bemutatása lesz az Úr előtt. Ő is részt vesz ebben.

Egy hosszabb pihenőútra is ment – mondhatjuk így is. Ilyenkor a mindennapi kötelezettségekből és a megszokott kerékvágásból, ha az ember kicsit kizökken, az egy bizonyos felüdülést is hoz. Hisszük ezt, hogy a *felüdülés* ideje is eljön, és *megújulás* jön, és *kijelentések* jönnek az ő számára.

Nemcsak őérte imádkozunk, hanem imádkozunk azokért az indiai misszionáriusokért és pásztorokért, akik felé szolgál. Azoknak világosság jöjjön, kijelentés jöjjön, növekedés és impartálások [átadások, közlések] is jöjjenek! Tapsoljuk meg Istennek ezt a munkáját!

Hatalmas dolog ez, mert ahogy Isten *kiterjeszti* az *előljárónk* szolgálati sátorát, úgy a *mi* sátraiink is terjeszkednek. Azt tudjátok-e, hogy ez így van? Ezt minden alkalommal tapasztalom, ha a határon túlra megyünk szolgálni, hogy ti is megkapjátok azt a terjeszkedésre való kegyelmet, ami nagyon fontos dolog.

Indiában most van először és hisszük, hogy nem utoljára, hanem egy épülés lesz ebből. Új kapcsolatok születnek, és új gyümölcsök születnek. Minden nap megemlékezünk imádságban arról, hogy az Úr akarata beteljesedjen az ő életében. Köszönjük ezt Istennek. Ő is [Jim Sanders] üdvözlétét küldi nektek, és alig várja, hogy újra együtt lehessen veletek.

A jövő héten hozzatok magatokkal újakat. Ez fontos rész, hogy minden szomszédunk és minden ismerősünk megismerje az Úr Jézust. Ez nagyon fontos. Országos imakör lesz november 29-én, szombaton 10 órakor. Akkorra már visszaérkezik hozzánk pásztorunk is, Jim Sanders. Aztán vidéken lesz még idén evangelizáció, az Úrnak csodálatos, gyönyörűséges munkái. Áldott legyen az Úr Jézus szent neve!

Emeld fel a kezed és köszönd meg a jelenlétét. Tudod-e, hogy a *kezeink felemelése* egy igei cselekedet? Amikor felemeled a kezed és így nyilvánítod ki, hogy hálás a szíved Istennek, akkor abban a pillanatban a Szent *Szellem is választ ad* erre. Lehet érezni az Ő mozdulását. Csak annyi, hogy fölemeled a kezed Istenhez. Köszönöm szépen.

Azt szerettem volna ezzel jelezni, hogy a dicséretnek során is bátrabban emeljétek fel a *kezeteket*, a *szívetekkel* együtt – ezt írja a Zsoltáros. Felemelem a kezem, a szívem felemelésével együtt. Ez a kettő együtt mozog ugyanis.

Tudjátok-e, hogy egy olyan gyülekezet vagyunk, ahol Isten kegyelméből *megízlelhattuk* az Istennek jó beszédeit és a jövő világ erőit? Ezt írja a Zsidó levél.

ZSIDÓ 6,5.

5. És megízlelték az Istennek jó Igéjét (Rhéma) és a jövő világnak erőit,

Ti már olyanok vagytok – írja ott a hébereknél – akik *megízlelhatték* az Istennek jó beszédét és a jövő világ erőiből *ízelték* kaphattatok. Mi egy ilyen gyülekezet vagyunk. A szemünk előtt zajlanak a csodák nap mint nap, az evangelizációkon, a helyi gyülekezetekben.

Ezeket a csodákat nagyon fontos számon tartani. Az Örömhíradó újságunkban is rengeteget megjelentettünk ezekből. Bizonyosságokat lehet hallani felvételekben a YouTube-on, Facebookon, a weboldalunkon. Ahol csak tudjuk, közzétesszük, hogy aki még nem ismeri...

Mert volt idő, mikor még mi se ismertük. Ugye? Ezt soha nem szabad elfelejteni. Te már benne vagy, de hányan nem ismerik még? Te ismered már ezt a kegyelmet, de soha ne felejtkezz el azokról, akik úgy élnek, hogy talán soha nem is hallottak róla, hogy ez mennyire valóságos. Mert nekünk ez valóságos.

Mi megízlelhattuk ezeket a jó beszédeket. Mi megízlelhattuk Istennek ezt az élő és valóságos erejét, az Ő jelenlétét. Ebben élhetünk minden percben, mert közösségünk van vele. Istennek a *jó beszédeit*, Jézus jött el, hogy tudassa velünk. Hogy felfedje nekünk. A János evangéliumban mondja Jézus a tanítványoknak:

JÁNOS 15,15.

15. Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainknak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.

Vagyis, ezek azok a jó beszédek, amit Jézus az Atyától *hallott*, és mindazokat *tudatta* velünk. Azt mondja nekik, hogy többé nem vagytok szolgálk. A szolga nem tudja, hogy mit cselekszik az ura.

Nem tudja, hogy honnan és hova, és nem látja a teljes képet, csak parancsolatokat vesz, és azokat teljesíti. Jézus a *tanítványokat* felemelte egy magasabb szintre. A *szolgának* a törvény parancsolatait kell végrehajtania.

Azt mondja nekik Jézus, hogy többé már nem az ószövetségi parancsolatok szolgálai vagytok. Nem a halál betűkkel kövekbe véselt szolgálatát végzitek. Nem abban álltok. Hanem

barátok lettetek. Isten barátai. *Jézus barátai* lettetek. Mert mindazt, amit az Atya szólt Jézusnak, azt közölte, tudatta velünk.

Mi egy másfajta szolgálatot vettünk így Istentől. A *Szellem szolgálatát* kaptuk, ami sokkal inkább dicsőséges, mint a halál betűkkel kövekbe vésett szolgálata. A 2Korinthusban 3,7–9-es versekben pontosan erről szól az Írás.

A Szellem szolgálatába *léptetett elő* minket Isten, és ott ez a *megelevenítő erő* működik, ami *meggyógyítja* a betegeket, ami *eltörölte* a bűneinket. A *kegyelem evangéliumát* akkor tudjuk jól hirdetni, ha mi magunk már *megismertük*, ha mi magunk már *benne járunk*.

Teljes elszántsággal kell azon lennünk, hogy minél jobban megismerjük, hogy miről szól a kegyelem evangéliuma. Az egyik *alapkőve* ennek az evangéliumnak, amin állunk, a megbocsátás. Ha az evangéliumi *alapigazságokat* a szemünk előtt tartjuk, akkor *áldásokban* lesz részünk, sikeresek leszünk, és beteljesült lesz az életünk.

Ha figyelmen kívül hagyjuk a bibliai alapigazságokat, akkor pedig lehetőséget hagyunk az ördögnek, hogy szögeket verjen be az életünkbe, és azokra *terheket* akasszon. Egyre nagyobb súlyokat. Egyre nagyobb terheket akaszt rá és egyre nehezkesebbé válik az életünk.

A Bibliában *szellemi alapelvek* vannak megírva. Ezeket Isten adta nekünk. Ez az Úr jó beszéde, Jézus *jó beszéde* hozzánk. Ha ezekhez *igazítjuk* az életünket, akkor az áldások garantáltan nem maradnak el. Ez garantált.

Van egy nagyon híres fejezet a Márk evangéliumában, a 11-es fejezet, ahol elérkezünk ahhoz a történethez, amikor Jézus egy fügefát látkozott, mert enni szeretett volna róla, de nem volt már rajta termés. Nem volt a gyümölcsérés ideje és elátkozta.

A tanítványok hallották ezt. És másnap, amikor arra mennek a tanítványok, akkor Péter felhívja Jézus figyelmét, hogy lám-lám, az a fügefa, amit te az előző nap látkoztál, teljesen kiszáradt. (Márk 11,11–14. 20–22.)

Jézus erre három rövid mondatban három nagyon *erőteljes szellemi alapelvet* tanít a tanítványoknak. Ezt fogjuk megnézni. Ebből nagyon sokat fogunk meríteni. Hangsúlyozom, hogyha ezeket a szellemi alapelveket a *szemünk előtt* tartjuk, és e szerint élünk, akkor *garantáltak* lesznek az áldások az életünkön. Tehát a fügefa példáját elolvassuk.

MÁRK 11,22–26.

22. És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben.

Ez bizonyos bibliafordítás szerint úgy szól, hogy legyen *isteni fajta hitetek*. Olyan hitetek legyen, mint Istennek, mert közölte velünk a hit Szellemét.

23. Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, meglesz néki, amit mondott.

Ezt az igeverset szokták Hagin követői „Hagin 11,23 igevers”-nek is hívni. Valójában nem Hagintól származik. Hagin csak a halálos ágyából kelt fel ezen igevers alapján, amikor megtalálta ennek az igazságát, hogy milyen *igazságot rejt* ez, és hogyan lehet alkalmazni.

Ebből a versből kiderül, hogy *parancsolhatunk* a világ elemeinek. Ez akkor fog működni nekünk, ha a *szívünkben nem kételkedünk*. Ha a szívünkbe nem engedünk be kételkedéseket.

Ugyanis lehet a fejünkben is kételkedni, hiszen az ember a szemével nem látja a természetfelettit.

A *fejünkben* való kételkedés az egy dolog. A *szívünkben* való kételkedés az teljesen más. Isten a *szíveket vizsgálja* nagyon. Tehát ha a szívünkben nem kételkedünk – mondja Jézus –, meglesz néki, amit mondott. A világ elemeinek *parancsolhatunk* – tanítja ebben a versben.

A 23-as vers nem az imádságról szól, hanem a *szavaink* hatalmáról. A „hegyekhez” való szólás és parancsolás. A *hit szavát* tanítja. A 24-es versben már rátér egy másik szellemi alaptörvényre. Az *imádságról* kezd el tanítani. A 24-es versben azt írja a továbbiakban:

MÁRK 11,24–26.

24. Azért mondom néktek: Amit csak kívántok, amikor imádkoztok higgyétek, hogy megkaptátok, és meglesz az néktek.

Az *imádság alapelvét* szögezi le Jézus. Ez egy *szellemi megfogantatás*. Amikor a *kérés* pillanatában hisszük, hogy *megkaptuk*, akkor az *megvan* nekünk a szívünkben. Lehet, hogy még sokáig nem látjuk, de ha *hitben* megmaradunk, akkor az meg fog *születni*. Ez az imádság alapelve.

De milyen érdekes az, hogy Jézus először a *hit parancsszavát* tanítja, azt említi, és csak azután az *imádságot*. Ez azt jelenti, hogy Isten elvárja tőlünk, hogy nagyon sok dologhoz *mi* magunk szóljunk, parancsoljunk, *elbánjunk* dolgokkal. Hatalmunk van hozzá!

Először parancsolj azoknak a hegyeknek. *Távozzanak* el azok az akadályok az életedből. Parancsolj a szerveidnek. Elvárja ezt tőlünk Isten. Nézd meg a sorrendet. Ezt mondja ki a 23-as igevers.

A 24-ben tanít az *imádságról*. Ami szintén nagyon fontos elem a sikeres, gyümölcsöző életünkhöz, hogy tudjunk pontosan hit által imádkozni. Amit csak kívántok... Milyen jó vers ez! Ebben benne van minden kívánságunk. Amit csak kívántok, amikor imádkoztok...

Vagyis meg kell állnunk *imádkozni*, ha van *kívánságunk*. Amit csak kívántok, amikor imádkoztok, akkor higgyétek. Tanít a *hit* és az *imádság* kapcsolatáról. Higgyétek, hogy megkaptátok. Isten nem hazug, ha kéred, *odaadja*. Megkaptátok és meglesz az néktek. Három igeidőt kell itt feldolgozni az embernek. Nagyon megéri meditálni rajta.

De továbbmegyünk. Ez a második mondata Jézusnak, és eddig két alapelvet vizsgáltunk meg. A következő mondatában Jézus újabb alapelvet tár elénk. A Márk 11. egy nagyon gazdag része a Bibliának. Így folytatja Jézus az imádság után közvetlenül.

25. És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.

A prédikátorok egy része azt mondja, hogy ezért inkább érdemesebb ülni imádkozni, vagy térden állva imádkozni. ☺ Mert ez nagyon nehezen megy az embernek. Amikor megállunk imádkozni, *bocsássunk* meg. Bárhogy imádkozunk, meg kell bocsátani.

Addig ne imádkozzunk, ebből az jön ki. Először *bocsáss meg* mindenkinek. Aztán megállhatsz *imádkozni*. Akkor akár le is ülhetsz, ha sikerült megbocsátanod. A nélkül ne fordulj Istenhez imádságért. Mert Jézus így folytatja.

25. ... ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.

Nagyon súlyos kijelentés van benne, mert így folytatja:

MÁRK 11,26.

26. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, – a szívetek keménysége miatt van ez, ha az ember nem tud megbocsátani – a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Nagyon rossz helyre kerül akkor az ember. Ugye? Látjuk tehát, hogy Jézus úgy tanítja nekik a megbocsátást, hogy az szinte 100%-ig kötelező és nagyon rosszul járnak, ha nem teszik meg, mert akkor az ő vétkeik sincsenek megbocsátva.

Vagyis a megbocsátást feltételfüggővé tette Jézus a számukra. Hangsúlyozom, *ez* még az *ószövetségben* volt feltételhez kötött az ő állásuk Isten előtt. Isten akkor bocsát meg nekik, ha ők is megbocsátottak a másoknak. A mennyei Atya részéről tehát feltételes volt ez a megbocsátás felőlük.

A Máté evangéliumban megint csak olvasunk erről a megbocsátásról. Érdeemes elolvasni, mert ott megint megtudunk valamit, amit az itteni rész nem világít meg nekünk. Jézus itt tanítja a tanítványokat imádkozni. Most a megbocsátásról szóló gondolatát nézzük csak.

MÁTÉ 6,12. 14–15.

12. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

14. Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Megint látjuk, hogy hol kezdődik. Először neked kell megbocsátani és aztán a mennyei Atya is megbocsát neked.

15. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Ha a mennyei Atya nem bocsátott meg neked, akkor elfelejtkezhetsz az áldásokról, amik le vannak írva. Egy nagyon nehéz helyzet előtt áll az ember, amikor fontolgatja, hogy most megbocsássak, vagy se.

Haragudjak még, vagy már ne, nehezteljek, vagy ne? Mert a mennyei Atya megbocsátása függött tőle. Annyira foglalkoztatta a tanítványokat ez a fajta megbocsátás, hogy az egyik helyen meg is kérdezik Jézustól a tanítványok.

MÁTÉ 18,21–22.

21. Ekkor hozzá menván Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még hétszer is?

Azt mondja Péter, hogy már hét után tűnjön az illető az életemből, mert Jézus pont előtte az *egyakaratú imádságról* tanított és érezték a szívükben, hogyha a szívükben nincs elengedés, akkor *nem fog működni*.

Péter rákérdez erre a megbocsátásra. Uram, hányszor? Hányszor kell nekem naponta megbocsátanom az én atyámfiának? A hét elég lesz? Ha nyolcadszor ugyanazt teszi, akkor mondhatok már neki valamit? Nézzük meg Jézus válaszát.

22. Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, – és most nézd meg, mit kap válaszként – hanem még hetvenszer hétszer is.

Azt hiszem, Péternek leesett az álla, mert ez azt jelenti, hogy 490 alkalom egy nap. 490-szer, ha ugyanazt elköveti ellened, neked ugyanannyiszor meg kell bocsátanod minden alkalommal. Ha valaki a 491-iket számlálja, és akkor nem bocsát meg, abban semmilyen kegyelem nincs szerintem. Tehát ilyen ember nincs.

Ha ennyire begyakoroltuk, hogy ha megbántanak, megbocsátok, ha megsértenek, megbocsátok, és közben számoljuk, hogy 490-nél tartunk, akkor a 491. már könnyen fog menni. Ugye?

Jézus azért mondta ezt, hogy ne is számold. Ahányszor megbántanak, meg kell bocsátanod, Péter. Mert ez így igaz. Akkor fog a te menyeyi Atyád is megbocsátani néked. Megkapták a leckét. A Lukács 6,37-ben ugyanígy van írva:

LUKÁCS 6,37.

37. Ne ítéldetek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik;

Az *Ószövetség* törvényei: a szemet szemért, fogat fogért. Amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Ha te megbocsátasz, akkor lesz a tiéd is eltörölve, megbocsátva. Akkor nem számítják föl neked azt az adósságot. Látjuk tehát, hogy ez a fajta megbocsátás *feltételfüggő*. Attól függött, hogy az illető *el tudta-e engedni* a másik felé, az atyafi felé az adósságokat.

Amikor a *szent vér* az oltárra került, és Isten és Jézus esküt tettek, eskütétel történt a szent vér fölött, az Újszövetség eskütétele, megkötötték ezt az *újszövetséget*. Attól a pillanattól kezdve nagyon-nagyot fordult a világ, mert a *megbocsátás is másként* van. Ímé, így szól az *újszövetségi megbocsátás*.

EFÉZUS 4,32.

32. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, és bocsássatok meg egymásnak, miképpen az Isten is megbocsátott néktek a Krisztusban.

Közli veletek, hogy *ti ugyanúgy* bocsássatok meg a másoknak, ahogy Isten a Krisztusban *MÁR megbocsátott nektek*. Látjátok-e azt a hatalmas fordulást? Ugye tudjuk, hogy nincsenek fejezetek a leveleknél, tehát az Efézusban a 4,32 verset az 5,1 követi, de ez egy gondolat.

EFÉZUS 5,1.

1. Legyetek tehát utánzóí az Istennek, mint szeretett gyermekek.

Utánozzátok Istent ebben. Ahogy Ő megbocsátott nektek a Krisztusban, úgy bocsássatok meg ti is egymásnak. Utánzóí legyetek ebben. Isten az Újszövetségben *feltétel nélkül megbocsátott* minden gyermekének. *Nem teszi függővé*, hogy te megbocsátottál-e vagy sem. Az Ő megbocsátása *e fölött* van!

Még egyszer elolvasom nektek:

EFÉZUS 4,32.

32. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, és bocsássatok meg egymásnak, miképpen az Isten is megbocsátott néktek a Krisztusban.

Hallod-e, hogy ez megtörtént? Isten a Krisztusban megbocsátott nekem. Mondd, kérlek szépen: *nekem megbocsátott a Krisztusban!* Ámen. A megbocsátás, vagyis az elengedés *felszabadítja* a testedben Isten *feltámadás erejét*, ha Isten utánzója tudsz lenni. Ha úgy meg tudsz bocsátani, ahogy Ő ezt tette veled.

A *javadra* mondja tehát, hogy *ti is bocsássatok meg*, és nem feltételfüggő a dolog. Nem olyan rideg, hideg, hogy ha te nem bocsátasz meg, akkor a mennyei Atya se fog neked bocsátani. Szó nincs erről többé.

Látod, az Újszövetség mennyivel *jobb szövetség*? Látod-e? A mennyei Atya *megbocsátott* neked a Krisztusban és Isten azt mondja, legyél ennek az *utánzója*. Ti is bocsássatok meg egymásnak, ahogy Isten a Krisztusban megbocsátott.

KOLOSSÉ 2,13.

13. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, meglevenített együtt Ővele, megbocsátván minden bűntöket.

Nem fizikai testben voltunk holtak, hanem szellemiekben. Azt mondja, hogy amikor még a szellemi halálban voltunk, Isten már akkor rátekintve a szent vérré, megbocsátotta minden bűnünket. A feltétel nélküli megbocsátást látod-e benne? Ugye látod? Ezt mondja ugyanis.

Minden bűnünket megbocsátotta. Hatalmas felszabadító ereje van ennek, ha ezt megérted. A *megbocsátás* a keresztyén életünk *legfontosabb alapköve*, hogy azt tudjuk gyakorolni, hogy *áldásokban* járassunk.

2KORINTHUS 5,19.

19. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek Igéjét.

Isten valami hatalmasat elvégzett a Krisztusban. Mert a világnak nem tulajdonítja többé az ő bűneit, hanem megbékélt a világgal. Kérdezheted, hogy ezzel a bűnös világgal, ami most folyik a szemünk előtt? Isten megbékélt, kiengesztelődött! Mert a bűnt és a bűn bűnhődés részét, hogy meg kell fizetni a *bűnnek az árát*, mindazt az Ő Fiára terhelte, Jézus Krisztusra.

Ugyanazt a bűnt *kétszer nem lehet* megbüntetni. Jézus *megkapta* érte a büntetést. A *teljes árat* kifizette. Az történt, hogy a bűn természete kárhoztatva lett a testben. Többé nincs hatalma az ember felett.

A bűneink pedig – nem a bűntermészet – el lettek törölve. Ez két külön dolog. A bűn természete kárhoztatva lett Krisztus Testében, így Isten ki tudott engesztelődni. *Nem tulajdonítja* többé a világnak az ő bűneit. A *mi bűneinket* pedig megbocsátotta, *eltörölte*.

RÓMA 4,8.

8. Áldott ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.

Te *áldott* ember vagy. Nem azt mondja, hogy aki nem követ el bűnöket. Hanem akinek az Úr bűnt *nem tulajdonít*. Mert Jézusra terhelte azokat és te *szabad* vagy. A bűn kárhoztatva lett és nincs hatalma feletted többé. Az Atya megbocsátott neked.

Ezek nagyon jó hírek, és ha odaengedjük a szellemünkhöz, akkor a szellemünk kap egy levegőt a Szent Szellemtől. Ha odaengedjük újra, akkor újra *fel tud lélegezni*. Ha odaengedjük a szívünkhöz, egyre szabadabban tudunk lélegezni, és a végén egy teljes szabadságot fogunk megtapasztalni, amiért Jézus jött, hogy minket szabaddá tegyen.

Nagyon fontos ezen elgondolkodni, hogy hogyan történt ez? Mi volt ennek az ára? Ha Isten csak annyit mond, hogy nem tekintek a bűneidre és besöpörgetjük a szőnyeg alá az

egészet... Isten ilyet nem tehetett. Isten igazságos. Istennek meg kellett *ítélnie* a bűnt. Ki kellett *fizetni* a bűn árát.

Tudod, hogy hol történt ez meg? A kereszten. A Megváltó, az egyszülött Fiú, az áldozati Bárány. Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Kellett, hogy jöjjön valaki, aki *magára vállalta*, aki befogadta a bűn természetét és a bűneinket. *Leszámolt* azzal, a nélkül te nem lennél ma szabad.

KOLOSSE 3,13.

13. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg kölcsönösen egymásnak, ha valakinek a másik ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is;

Sokszor gondol az ember erre, hogy Úr Isten, mit kell még elviselni a másiktól. De a Biblia írja, úgyhogy álljunk meg erősen. Olyan nincs, hogy az egyik az tökéletes, a másik meg a 100%-ig a fekete bárány, ugye? Mind a kettőnek van része abban, ha ott vannak, ahol vannak.

Azt mondja, hogy bocsássatok meg *kölcsönösen* egymásnak. Mind a kettőnek a saját részét meg kell bocsátani. Azt a részt, amiben ő a vétkes. Panasszal gyakran előállunk, de azt mondja, hogy ne panaszkodjatok, meg ne nehezteljétek.

Ha valakinek a másik ellen panasza van, akkor tessék csak szépen elviselni a másikat, és megbocsátani – ezt írja. Bocsássatok meg kölcsönösen egymásnak, miképpen – és most megint így folytatja és figyelj –, a Krisztus is *megbocsátott* néktek. Megint *múlt időben* van. Akképpen ti is.

A te adósságod el lett *engedve* teljesen. Isten megbocsátott neked a Krisztusban *teljesen*. Nem tulajdonítja neked a bűneidet. Ez a *megigazultság*. A feltámadt Krisztus szeplőtelen igazságát tulajdonítja neked.

És azt mondja, hogy igen ám, de te ugyanezt tedd a másikkal. Ne neheztelj rá, ne sorolgasd, ne panaszkodj, ne panaszold a másik dolgait, hanem ugyanezt tedd. Istennek az *utánzó*i legyetek.

Miért mondja ezt vajon nekünk az Írás? Ha Isten így is, úgy is megbocsátott nekünk, akkor miért olyan fontos, hogy én megbocsássak? Erről akarok majd most beszélni, hogy ez mennyire fontos nekünk.

Isten azért mondja, mert tudja, hogy ez egy *alapelem* ahhoz, hogy a mi életünket átjárhassa az *Ő szeretete*. Ha meg nem bocsátás van bennünk a másik felé, akkor az *Ő megelevenítő ereje* nem tud minket átjárni, ahogy kifizette érte az árat.

Akkor jönnek a tüneteink, a betegségeink, a fájdalmaink, mert nem vagyunk képesek azt a szeretetet magunkba fogadni úgy, ahogy kell, mert dugulások vannak. *Elzáródások* vannak, mert valamit *nem engedtünk el* a másik felé, amit meg kellett volna tenni. Ez a meg nem bocsátás. Nagyon fontos dolog.

Pál a 2Korinthusi levelet azok után írta, hogy az első levelében egy nagyon súlyos helyzetet megdorgál, és szigorúan megítél, és valakit ott kizárnak a gyülekezetből. Nem fogom azt a részt most olvasni, ha valaki érdeklődik, az megtalálja az első levélben. Pál ezek után a második levelében elkezd vigasztalni őket:

2KORINTHUS 2,7. 10–11.

7. Annyira, hogy éppen ellenkezőleg: ti inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, hogy valamiképpen a felettébb való bánat meg ne eméssze az ilyet.

Mert dorgálás érte, és kizárták a gyülekezetből a cselekedetét követően. Pál azt mondja, hogyha én megszorítlak titeket, akkor ki fog engem megvigasztalni? Érezte Pál, hogy az előző levele hangvételével megszorította őket, és elszomorodtak tőle. A dorgálásnak is megvan a helye, de megvan a vigasztalásnak is a helye. Pál itt vigasztalja őket. Azt mondja, hogy vigasztaljátok meg az illetőt, nehogy túlon túl megeméssze a bánat.

2KORINTHUS 2,7. 11.

10. Akinek pedig megbocsátotok valamit, én is; mert ha én is megbocsátotam valamit, ha valakinek megbocsátottam, tiérettetek cselekedtem Krisztus színe előtt.

Mert Pál felszólítja őket, hogy bocsássatok meg az illetőnek. Akinek pedig megbocsátotok valamit, én is. Szabadon *eldönthet*ed, hogy valakinek megbocsátasz, vagy nem. Pál eldöntötte, hogy megbocsát neki.

El kell végezni Isten színe előtt, ha harag van a szívedben, vagy neheztelsz valakire. Az *Ő színe előtt* kell elvégezned ezt a megbocsátást. Szeretném, ha teljes figyelmünkkel olvasnánk, hogy azért bocsátottam meg valakinek, ha megbocsátottam, hogy:

11. Hogy meg ne csaljon minket a sátán; mert jól ismerjük az ő szándékait.

Miután írja ezt, hogy megcsal minket a sátán? A megbocsátás és a meg nem bocsátás következő gondolata volt. Hogyha *meg nem bocsátást* hordozol a szívedben, akkor tudd meg, hogy egy *méreganyagot* hordozol magadban. Amivel nem a másiknak ártasz, aki felé ki akarsz fejezni, hogy milyen gonosz volt hozzád, és hogy fűjtsz még mindig rá, és hogy még nem nyerte el a kegyelmedet.

Nem neki ártasz vele. *Ő* nem is fog tudni róla, hogy mit hordasz a szívedben. Saját *magadat mérgezed* a meg nem bocsátással. Ha az ember erre így *rálát*, akkor nagyon szorgalmasan fogja vizsgálni a szívét, hogy Uram, szabad vagyok minden meg nem bocsátástól? *Szabad a szívem* minden nehezteléstől? Szabad akarok lenni neked, Uram. Neked akarok élni, tiszta szívvel akarok élni neked, Uram.

Nem éri meg ilyeneket hordozni a szívünkben, mert akkor *prédája* vagy a sátánnak. Itt van leírva. Megcsal téged akkor a sátán. Hogyan? Úgy, hogy *helyet adtál* neki. És oda elkezd szögeket beverni. Arra a kicsi helyre, amit adtál neki. Elég neki egy nagyon pici hely. Beveri az első szöveget és elkezd *terheket* akasztani rá. Akasztja rá a terhét, és a gondolatait hozza, az indulatait zaklatja. Mert nem bocsátottál meg, mert nem engedted el.

Megéri-e tönkretenni vele az életünket? A legtöbb nyomorunknak itt a forrása. Mert nem tudtuk elengedni, ami bántás ért minket. Az *elengedés* alapvető fontosságú ahhoz, hogy a keresztény életed teljes örömben tudd élni. Teljes felszabadulásban, az Úr dicsőségének átáradásában, hogy az egyik szívből a másikba tudjon áradni. Ehhez *szabadnak* kell lenned.

Nem véletlenül mondja az ószövetségi próféta, hogy kiesnek ezek a szögek, amik erős helyre verettek. Mi tudja elvégezni egyedül? A kenet. A *kenet* tudja *megtörni* ezeket az igákat. A kenet tudja azt hozni, hogy ezek a *szögek kiessenek*, és leessen a teher, és levágasson, és összetörjön. Semmi helye ezeknek az életünkben.

Meg ne csaljon minket a sátán – írja a 11-es vers – mert jól ismerjük az ő szándékait. Ismered-e a szándékait? Ismered-e, hogy miként akar teret nyerni az életedben? Jobban rá kell látnunk ezekre, hogy milyen kártyákat oszt nekünk, s miként vesszük ezeket? Óvatosnak kell lennünk, mert nem a mi asztalunk. Mi arról nem eszünk, az az ő asztala.

Van egy történet a Bibliában, amit nem fogok végigolvasni, mert az időmet szeretném jól felhasználni, de otthon megnézhetitek. A Máté 18. fejezetében a 23-as versztől indul egy történet egy királyról. A királynak van *két szolgája*, akiről ír az Írás. Az egyik szolgája óriási adósságot halmozott fel és nem tud fizetni.

Nem tud fizetni a szolga és könyörög a királynak, az urának, hogy uram, engedd el az adósságomat. És a király megkönyörül rajta és *elengedi* őt. Nem veti tömlőcbe, szabadon engedi, hogy menj, és éld az életedet. Ez a szolga *tízezer* talentummal volt adós.

Amikor útnak eredt, találkozik egy másik szolgával, aki feléje volt adós. Összesen *száz* dénár adóssága volt. Elkezd szorongatni ezt a másik szolgát és *követeli*, hogy fizesse meg ezt az ahhoz képes kicsi összeget, amivel ő tartozott, és amit elengedtek neki.

Azt mondja, hogyha nem fizetsz nekem, akkor börtönbe juttatlak. És nem tágít mindaddig, amíg a király fülébe eljut a híre, hogy hogyan viselkedett. A király erre haragra gerjedt és tömlőcbe zárta. Érdemes-e így járnunk? A meg nem bocsátás tömlőcébe érdemes-e bekerülnünk? Abszolút nem.

Az egyik tízezer talentummal tartozott. A másik száz dénárral. Utánanéztem, egy talentum az 36 kg ezüst, és 6000 dénár. Vagyis óriási nagyságrend különbség van a száz dénárocska, és a tízezer talentum között. Bár ő akkora kegyelemben részesült, hogy az óriási adósságát elengedték, azon a pici pár filléren képes volt a másikat megszorongatni.

Azért van az a példázat ott leírva, hogy mi ne így cselekedjünk. Gondoljunk abba bele, hogy nekünk mit *elengedett* a mennyei Atya. Minden bűnünket *eltörölte*, azokat is, amiket majd a jövőben követünk el. Azokat sem tulajdonítja nekünk. Teljesen *szabadok* vagyunk a következményeitől az Ő szemében.

Akkor mi hogyhogy nem vagyunk képesek elengedni a másinak az adósságát? És sorolgatjuk, hogy mit tett velünk, meg mit mondott rólunk. Ezen jártatjuk az eszünket, és azon morfondírozunk, hogy hogyan volt képes a másik ezt tenni? Meg majd hogyan fogjuk ezt *visszafizetni* neki. Mert ez a következő lépése az ördögnek. Első lépése, hogy állandóan *emlékeztet* rá, és építi ott ezeket a gondolatokat a fejünkben.

Amikor beleesünk ebbe a kerékvágásba, akkor a következő az lesz, hogy ötleteket fog hozni, miután azt a kis szöveget beverte, hogy hogyan fizess vissza az ellenségednek, ahelyett, hogy megbocsátanál. Ugye, írja az Ige, hogy rosszért rosszal ne fizessetek. Ugye írja?

Már beleestél az ördög *kelepcéjébe* ekkor, ha erről *gondolkodsz*. Azt írja, hogy a gonoszt *jóval győzzétek le*. És mi a jó ebben az esetben? Ha *megbocsátasz* az illetőnek, akármit tett veled. Egy dolgod van, hogy elengedd, hogy *szabad* légy. Ezt látni kell. Magadnak teszel hatalmas szívességet vele, ha elengeded azt.

De ha nem így teszel, belekerülsz az ördög *kelepcéjébe*. Egyik baj fogja hozni a másikat. El kell döntenünk, hogy mit érdemes tenni? Érdemes-e az Igén cselekedni? Áldást fog hozni nekünk, áldásokat.

Ezt a méreganyagot nem akarjuk hordozni magunkban, ugye? A meg nem bocsátást. Abszolút semmi közösségünk nincs vele, mert az Isten utánzóik vagyunk és Ő megbocsátott nekünk, *mi is megbocsátunk* mindenkinek, aki ellenünk vétkezett.

Kenneth Hagin a könyvében említ két családot. Nagyon kedvenc rész ez nekem ott, amikor leírja, hogy hosszú pásztortalása során volt két család, és figyelte őket hosszú távon. Az egyik

család, amikor jött valami baj, jöttek imádságért, és mindig nagyon gyorsan helyreállt minden. Meggyógyultak. Egyszerűen mindig helyreállt a dolog nagy gyorsasággal.

A másik családnál pedig, amikor jöttek a tünetek, náluk nem jöttek a gyógyulások. Nem jöttek a megoldások. Minden *nehézkesen ment*. Kereste az Urat, hogy miért? És azt a választ kapta, hogy azért, mert az első család nagyon könnyen meg tudott bocsátani. Mindent elengedtek. A másik családban pedig ott volt a meg nem bocsátás és a neheztelés.

Kenneth Hagin saját szemével láthatta, de azt hiszem, ti is láthattok az életben erre példákat. Van, hogy egész életutat *tönkretesz* az ellenség azzal, hogy valaki *nem tudja elengedni*, ami a gyermekkorában történt. Megtörtént, de el kell engedni.

Van, hogy teljesen ártatlanul kerülünk ilyen „utcákba”, amikor elkezdünk *neheztelni*. Van, akiről teljesen ártatlanul elkezdik híresztelni, hogy mit tett. És tegyük fel, hogy az illető ott sem volt, mégis elkezdenek vádaskodni. Na, ebben is az ördög van különben.

De tény, hogy az illető, amikor ezt meghallja, hogy mit beszélnek róla, akkor ez *sebeket ejt* a szívére. Ezek a dolgok, amiket visszahall, elkezdik sebesíteni a szívet. És ezeket a sebeket *egyedül Jézus Krisztus tudja meggyógyítani*, Ő a megtört és megsebzett szívek gyógyítója.

Ő azért jött – le van írva –, hogy a *megtört szívűeket* meggyógyítsa. Ha nem Hozzá fordulunk ilyenkor, amikor ezeket a sebeket, sérelmeket, karcolásokat, repedezéseket érezzük a szívünkön... Mert az tagadhatatlan, hogy az ember érzi ezeket, mert érző szíve van.

Amikor ezeket érzékeljük, akkor *dől el* minden, hogy mit teszünk. Hogy elkezdjük ezeket a *nehezteléseket hordozni*: hogyan tudott ilyet tenni a másik? Hogyan volt képes rá, hogy ezt mondta rólam? És elkezdjük magunkat *emésztetni*. Elkezdünk olyan dolgokon gondolkodni, amin nem kellene. Helyette az Úr Jézus *Krisztushoz* kellene emelni a lelkünket.

Mondja a Zsoltáros: – Uram, hozzád *emelem* a lelkemet! (Zsolt. 25,1) Ő az *egyetlen*, aki ezt meg tudja tenni, hogy azokat begyógyítja. Ő írja: a megtört szívűeket *meggyógyítom*, sebeiket *bekötözöm*, én hozok nekik kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket. (Zsolt. 147,3. Jer. 33,6) Csak Ő tudja *elvégezni*, s csak az *Ige* által.

Az Igében van benne ez az erő, hogy *felépíti* a szívedet. Elkezd úgy *bebalzsamozni* az olajával, hogy egyre kevésbé érzed a bántást. A *megbocsátást* el kell végezned hit által. Ki kell jelentened, hogy az illetőnek nem tartod tovább számon azt a gonoszt, mert *elengedted*.

Ez lehet, hogy elsőre nagyon nehezedre fog esni, amikor kimondod, mert valóban megbántottak, valóban olyat tettek. Rádadásul attól az illetőtől, aki a legközelebb állt hozzád, onnan jönnek majd, de el kell engedned. Ki kell jelentened, hogy *megbocsátottam*, elengedtem.

Amikor ezt kijelented, akkor a szívedben még nem fogod érezni. A szívedben mindig meg kell *vizsgálni*, hogy ott van-e még ez a neheztelés? Amikor találkozom vele, érzem-e még ezt, hogy ez fáj nekem?

Ha még igen, akkor még nem vagy szabad tőle, akkor még tovább kell rajta dolgozni: „Uram, felemelem hozzád a szívemet!” S ahogy újra és újra felemeled a szívedet, és az *oltár-ra teszed* azt a bántást, ami ért, úgy fog leesni az életedről az Ő kegyelmében és dicsőségében.

De meg kell tanulnunk *Őhozza fordulni* a bajokkal, a bántásokkal, és a sérelmeinkkel, mert ezt mindenkivel eljártssa az ördög. Ezt mondom nektek! És ártatlan embereket húz be így a saját törébe. Ne menj be oda. *Súlyos árat* fizet az ember érte, ha nem úgy cselekszik, ahogy az Úr mondja. Bocsássatok meg neki! Nem éri meg, bocsássatok meg neki, *engedjétek el!*

Emlékszem arra, amikor én újjászülettem. Nem éltem egy olyan életet, amire azt mondaná valaki, hogy, hű de nagyon bűnös élet volt, egy teljesen normál átlag életet éltem. Törekvő voltam, eljutottam valahová.

S amikor újjászülettem, emlékszem arra, és legjobban úgy tudnám megfogalmazni, hogy a súlytalanság állapotába kerültem, mintha nem a földön lennék. Mintha azok a *terhek*, amik úgy rajtam voltak addig is – azokat az ember nem érzi, amíg nem kerül ide be a királyságba –, leestek rólam.

És az annyira *fenséges állapot* volt, az a könnyedség, az a szellemi öröm, az a békeség, amit Ő tudott hozni. És amíg nem volt ott az életemben, nem lehet egy lapra írni. És ezt fogod megkapni, ezt a természetfeletti súlytalanság, *öröm állapotát*. A földi gondok nem tudnak rád nehezíteni, ha ezt betartod.

Az Ő kegyelméből való *adósságtörlesztésünk* egy csodálatos példázata van a Bibliában. Ez az adósságtörlesztés a mi részünkre és az Ő kegyelméből van. És az Ő kegyelme az is, hogy te is tudod *gyakorolni*, mert az Ő szeretete van bennünk, és azáltal minden lehetséges.

Jézusnak van egy gyönyörű példázata Lukács evangéliumában a *tékozló fiúról*. A tékozló fiú története kiváló példa arra, hogy az Atyának milyen gyönyörűsége van az Ő szívében, milyen gyönyörűséget érez, amikor a kegyelemből *visszafogadhatja* az Ő gyermekét.

S, hogy ezt az otthonmaradt fiú, aki reggeltől estig dolgozott, és aki minden parancsolatját megtartotta az atyjának, nem volt képes érzékelni. Nem megyek elébe a történetnek, nézzük...

LUKÁCS 15,11–13.

11. Monda pedig: Egy embernek volt két fia;

12. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztotta köztük a vagyont.

Látod, hogy nem elfelezte. Mert az volt a zsidó szokás, hogy az első fiúnak mindig kettős örökség jutott. És ő a kisebbik volt, tehát ő kevesebbet kapott, de *megosztotta* köztük az atya igazságosan a vagyont, ezt írja.

13. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött; és ott eltékozlta vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.

Ez itt a bevezető rész. Azután a fiú nagyon nehéz helyzetbe került. Mert ugye, amíg az embernek jól megy, addig van sok barátja, meg van hová eltenni a pénzt, ide meg oda. De amikor elfogy a pénzünk, akkor elfogynak a barátaink is. Azt vesszük észre, hogy hopp, nincs itt senki körülöttem azok közül, akik voltak. De miért? Mert azok csak *érdekből* voltak mind.

Így járt ő is, olyan helyre *süllyedt*, aminél már nehezebben süllyedhet mélyebbre egy héber, akinek a disznónyáj őrzésére jutott csak hely. Mert valaki felfogadta, hogy a disznónyáját őrizze. És annyira mélyre süllyedt, hogy még abból az ételből, amit a disznóknak adtak, kívánt volna enni, de még abból sem jutott neki. Ezt írja az Ige.

Abból sem adtak neki, annyira *lecsúszott*. Honnan? A magasból. Ugye, ha az ember nem követi a Szellemet, járhat ilyen helyeken. Nézzük meg, hogy mit tesz magában? A 17-es versben írja, hogy „mikor aztán *magába szállt*”.

Tudod, hogy Isten *megvárja* azt, amikor eljön az a pont, hogy magunkba szállunk egy-egy nehéz helyzetben? Megvárja Isten, amíg *eljutunk* arra a pontra, hogy *felismerjük*: hoppá, itt valami azért nem stimmel. Hol kötöttem ki? Hol vagyok? A moslékból sem jut nekem? És azt mondja, hogy magába szállt, és monda:

LUKÁCS 15,17. 18–23.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!

Bővölködnek az atyámnak a szolgálái, és én pedig itt éhen halok meg. Tehát *ráébredt* arra, hogy itt valami nem jól van. És tudjátok, ez az a pont, ahol az embernek *alázatra* van szüksége az életben, hogy *kiigazítsa* magát. Nézzétek meg, hogy mit mondott?

18. Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

Elszánta magát, hogy igenis, odaállok és kiigazítom magam. *Belátom*, hogy tévedtem. Az én döntésem, amit én hoztam, az ide vezetett. Igenis, kell hozzá egy bizonyos alázat, hogy az ember ezt meg tudja tenni. Sok embernél azt látom, hogy ez hiányzik. De nem fogunk előbbre jutni, ha magunkat ki nem igazítjuk.

18. Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

19. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

Vagyis nem várta el a fiú, hogy majd ezek után az apja visszafogadja, hanem azt gondolta magában: legalább a szolgálái közül egy lehessenek, még akkor is százszor jobban járok, mint ahol most vagyok. És alázatot öltve magára, odament az apja elé.

20. És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék, és megcsókolgatta őt.

Ezt a képet képzeljétek el. A ruhája piszkos, több hónapig nem fürdött. Hogyan nézhetett ki a nyomorúságában? Megszólalni nem volt ideje, hogy elmondja a bűnbánatát és a megtérését, mert az apja, amikor meglátta, elébe szaladt, átölelgette, a nyakába borult, megcsókolgatta, és *visszafogadta* szavak nélkül.

21. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!

És monda néki... A fiú el akarja kezdeni a mondókáját, amit eltervezett magában, hogy elmond majd, és itt mondja, hogy atyám, vétkeztem az ég ellen, és teellened, és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! És nézzük meg az atyát, mit tesz erre?

22. Az atyja pedig monda az ő szolgálainak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira.

Látjátok? Itt lett volna a helye annak, hogy legalább egy kis fenyítést, kárhoztatást az atyja megemlítsen. Azt mondhatta volna például: jól van, jól van fiam, örülök, hogy visszajöttél, de hol a pénz, amit elherdáltál?

Vagy azt is mondhatta volna, hogy jól van, örülök, hogy visszajöttél, de egy sort nem írtál, amíg oda voltál, és hírt sem adtál magadról. Hogyan tehetél ilyet az apáddal? Ugye, sok kárhoztatás elhangozhatott volna itt az apa részéről. De *egyetlen dorgáló szó* nem került ide.

Ilyen a mi mennyei Atyánk. *Nincsen kárhoztatás* azok számára, akik Krisztus Jézusban vannak, ugye tudod. Egyetlen kárhoztatás sem hangzott el. Semmi szemrehányás, semmi neheztelés. Semmi! Hogyan tudott ez az atya így *megbocsátani*? Nézzük meg, hogy mi jön utána. Az atya a szolgálaihoz fordul.

LUKÁCS 15,22–32.

22. Az atya pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzatok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira.

Felöltözteti! A legszebb ruhát hozzatok neki, ne a használtat! A legszebbet. Gyűrűt húzzatok neki, sarut hozzatok neki. Öltöztessétek *ünneplőbe*. Ó, micsoda kegyelem! Látnod az *atya szívét*, amikor örvendezik egy megtért bárányn? Mi, keresztények, lehúzzuk, hogy te hogyan tudtál ilyet tenni? Az atya pedig visszafogadja. Ez a szerelemből való, a kegyelemből való. A *visszafogadás öröme* következik most.

23. És előhóznán a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk.

Az atya *vigadalomra* hívja be a népeket, hogy gyertek és vigadjatok, mert visszatért az én fiam. Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott. Elveszett és *megtaláltatott*. És kezdének azért vigadozni. Tudod-e, hogy az atya szíve *szeret vigadozni*? Ez az Ő természete.

Ha te megtérsz valahonnan [visszafordulsz a téves utadról], és *Őhózzá fordulsz*, akkor az Ő szíve *vigadozik*. Nem a büntetések keresgéli, hanem az *áldásokat*, hogy hogyan áldjon meg azért, hogy visszatértél hozzá. És újabb áldásokat fog rád tenni. És újabb *kegyelmekben* fog részesíteni. Ilyen az Ő szíve. Ez az *Atya szíve*. Csakhogy tudjad, és ne félelemmel menjél a trón elé, ha tettél valamit, hanem a megbocsátás *felszabadultságában* menjél a trón elé, örvendezésekkel menj a trón elé.

És elkezdtek vigadni, és ekkor megjött a nagyobbik fiú a mezőről, és hallotta ezt a vigadozást. Kérdezte az egyik bérest, hogy mi ez, mondd már meg, min vigadoznak? Mi ez a nagy zenebona? Mi ez a nagy ünnepelés?

És akkor mondták neki, hogy megjött a testvéred. Teljesen felháborodott ezen. Nincs az az öröm a szíven, mint ami az atya szíven volt. Teljesen más a hozzáállása ennek a fiúnak.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akart bemenni. Az ő atya annakokáért kimenvén, kérlete őt. – Kiment érte az atya és elkezdte kérlelni.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé, ennyi esztendőől fogva szolgálók néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.

Látnod-e, hogyha az ember a *törvény* szerint gondolkodik, hová jut? Ezek a parancsolatok, amelyekben a keresztények a törvények szerint gondolkodnak, hová juttatják az embert? Egy rideg, hideg, kapcsolatnélküliségbe juttatják Istennel. Szolgálja a parancsolatokat, és semmi közös *kapcsolata* nincs az Atya szívével. És akkor jönnek a neheztelések az atya felé.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé, ennyi esztendőől fogva szolgálók néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.

30. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.

Nemhogy a hízott tulkot, egy kecskét nem adtál nekem, hogy a barátaimmal vigadjak! Nekem mikor rendeztél ilyen örömnepséget, mikor én hűséggel szolgáljak? Látjátok a *neheztelést* a szíven? És ezt a *hangnemet* hogyan engedheti meg a fiú az atyjával? A törvény *nem fog bevinni* minket az Atyának abba a közösségébe, ahol lennünk kell. Ebből ez a tanulság, és aztán az apja még egyszer elmondja neki: fiam, te mindenkor énvelem vagy.

LUKÁCS 15,31–32.

31. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!

Mindenem a tiéd! Csak *nem tudott róla*. Hányan élünk úgy az életben, hogy nem tudjuk, hogy az Atyának *milyen áldásai* vannak felettünk? És azt mondja tovább, hogy...

32. Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

Ezt az *örömet* meg kell ismernünk, ahogy az Atya *visszafogadja* a bűnöst a világból, vagy a keresztényt, aki eltévelyedett. Ebben a példázatban nagyon jól benne van. És hogy ezt Jézus megtanította nekünk, olvasgassátok, hogy megismerjétek az Ő szívét.

A legszebb ruhát, gyűrűt, sarut, *mindent odaad* neked az Atya, ha *felé fordulsz!* És nem fog kárhoztatni, a neheztelés, a szemrehányás távol áll tőle. Teljesen távol áll tőle, és a harag is. Látjátok, hogy a [vallásos] keresztények mennyire *másként tanítják* a mennyei Atyát nekünk?

A kegyelemből való *visszafogadás öröme*. Erről szól ez a példázat. Az Atya szíve örvendezik, hogy visszafogadhatott minket. A Mikeás könyve nagyon jól összefoglalja, hogy hogyan történt ez a mi *bűneink esetében*. Hogy mit tett a drága mennyei Atya a mi bűneinkkel?

MIKEÁS 7,18–20.

18. Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétjét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!

Egy *elengedés* történt, megbocsátotta és elengedte. *Nincs adósság!* Nem tartja meg haragját örökké. Egy pillanatra haragudott, egy pillanatra elfordította orcáját, írja Ésaíasban, de azután visszatért. Gyönyörködik az irgalmasságban.

Gyönyörködik benne, hogy ezt megtehetted veled. Gyönyörködik benned! Te gyönyörködsz-e benne, vagy csak a bűneidre tekintesz állandóan, és kárhoztatod magad. Ő gyönyörködik benne. *Gyönyörködik az irgalmasságban.*

19. Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket! – Kész, nincs többé!

20. Hűséget mutatsz a Jákóbnak, iralmasságot Ábrahámnak, amint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

Esküt tett erre, hogy ez meglesz, és azt megcselekedte. Ha a *szívedhez jut* ez, hogy mit cselekedett meg az Atya ebben, amikor a *bűneinket eltapodta*, akkor fogod tudni igazán szeretni Őt. Azt írja, hogy akinek sok bocsáttatik meg, az *nagyon szereti* Őt.

Ha igazán megismered, hogy *mit végzett el* a Krisztusban, akkor leszel az igazi *szerelmese*. Ezen időzni kell, mert ez egy kulcselem. Eltörölte ezeket. Az Ésaías 43-ból pedig azt is megtudjuk, hogy ezt miért tette?

ÉSAIÁS 43,25.

25. Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!

Vagyis, ha Isten ezt [bűneltörlést] nem tette volna meg, akkor nem lennél képes odajárulni elé. Ő akart téged. Önmagáért, *saját magáért* tette, hogy *visszaszerezze* a teremtményét, mert *felelősséggel* tartozott érted, amikor megteremtett. Nem hagyhatta, hogy elveszett légy.

Azt mondja, hogy én magamért cselekedtem. Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat, önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg. Ezt már ott az Ószövetségben, Ésaíasban megtalálod. És mivel eltörölte, *szabad vagy!* Mentsd fel magadat.

Tehát összefoglalva: ahogy az Atya megbocsátotta bűneinket, úgy kell *megbocsátanunk* nekünk is egymásét, mert az Isten követőinek kell lennünk, és úgy kell megbocsátanunk saját magunknak is. Mert az sem jó, ha saját magunknak rójuk fel állandóan, hogy mit tettünk. Mert az is meg van bocsátva. Attól is szabadok vagyunk.

Magunkat sem szabad kárhozhatni, mert ugyanott vagyunk akkor: benne az ördög kelepcejében. Amit elrontottunk a múltban, azt Isten *kegyelme nem tekinti*. Sőt még a következményeiből is mihamarább szeretne minket Isten kiemelni. Ha vele járunk, nagyon gyorsan megteszi.

Egy-egy rossz döntésnek vannak következményei, isszuk a levét. De ha az *Úrral járunk*, sokkal *hamarabb kijövünk*. És dicsőséges földre jövünk ki, és gyümölcsöt tudunk teremni, és erre tekintünk. Áldott legyen a szent neve. Ámen.

Egy dolog még, és akkor az időmet elhasználtam. Nem azt a bizonyos gyógyulás részt fogjuk megnézni, hanem a közvetlenül előtte levőt. Amikor a szájából bántás éri a szíveket, ez az egyik leggyakoribb, hogy bántások érnek minket. Mit teszünk ilyenkor? Ha *Ő a példa* mindenkben, akkor *Ő a példa* ebben is. Mit tett *Ő*, amikor a mi drága Főpapunkat érték ezek a bántások? Nagyon tanulságos, és ezért elolvassuk...

1PÉTER 2,22–23.

22. Aki bünt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott:

23. Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem rábízta magát az igazságosan ítélőre:

Egy szót nem szólt nekik, amikor azok a szidalmak érték. *Nem nyitotta* meg a száját arra, hogy most *Ő* megmondja az *Ő* igazát, mert neki volt amúgy is mindenkor mindig igaza. *Ő* volt az igazság. Szenvedvén nem fenyegetőzött.

Amikor minket ezek érnek, akkor hajlamosak vagyunk, hogy megnyissuk a szánkat, hogy, na majd meglátod, hogy ezek után mi jön rád, meg hogy majd meglátod... Ne tedd, nem méltó Isten gyermekéhez! *Ő* sem tette, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságosan ítélőre.

Ez a jó hely, ha ide fel tudjuk emelni a szívünket. Ha minden bántás ellenére te válaszolni akarsz, és védelmezni akarod magad, hogy nem is így volt, nem is igaz... Mondod, és védekezel. *Ő* pedig azt tette, hogy az egészet *rábízta* az igazságosan ítélőre.

A legjobb helyen van ott az ügyed [az Úrnál]. Legjobb helyen van az ügyed, mert *Ő* az *igazságos bíró*, és van egy *igazságos szószólónk*, az Úr Jézus Krisztus, a védőügyvéd. Ha az ügyedet oda tudod helyezni, nyert ügyed van. Előbb-utóbb kiderül az igazság, és ha be tudod *csukni* a szádat, akkor *előbb kiderül* az igazság.

A szívünket pedig *állandó megfigyelés* alatt kell tartani ezek közben, amikor a bántások érnek, hogy hordozunk-e ott neheztelést. Mert teljesen normális önvédelmi folyamat, hogy az ember azt mondja, hogy na, ennyi, azért most már elég legyen.

Azt mondja, hogy most már teszek valamit. És amikor *testből* akarunk tenni valamit, akkor mindig *póru*l járunk. Minden esetben megisszuk a levét. Fogjuk vissza magunkat ilyenkor.

Ha mégis akarunk ilyenkor válaszolni, akkor mondjunk el előtte egy imát, és mondjuk el azt, hogy az *igazságot* fogom szólni, *szeretetben*, a szelídség szellemével.

Mert ha nem így teszed, akkor *lealacsonyodtál* annak a szintjére, akitől a bántásokat kapod. Akkor az ördög nyereszkedett. Az nem jó hely. Ott lenni nem jó. Meg kell bocsátani, és ezt a megbocsátást állandó jelleggel monitorozni [figyelni] kell a szíveden.

Vajon ma ezt elvégeztem-e mindenki felé? Vajon ma mindenki adósságát elengedtem-e? Van-e bennem valami, Uram? *Vizsgáld* meg a szívemet, amivel te nem tudsz közösséget vállalni. Mert ha az Úr nem tud közösséget vállalni velem, akkor ott nincs áradás. Ott nincsenek áldások. Ő pedig kijelentette, hogy megbocsátott.

Azt is mondta, hogy te legyél az *utánzója*, te is bocsáss meg és engedd el. Olyan ez... Tételezd fel, hogy van egy óriási összegű adósságod. A mai világban az sajnos sokakkal megesik. Felvettek hiteleket, óriási összeget és nem tudják fizetni.

Nem tudsz fizetni, és egyszer csak valaki egy jóval nagyobb összeget, mint ami a te tartozásod, elhelyez a bankszámládon. Váratlanul teszi. És te ezt észreveszed, és ki tudod fizetni minden adósságodat, amivel tartoztál.

Ki tudod egyenlíteni mindazt, amivel tartoztál, mert egy akkora összeg lett oda befizetve, hogy bőségesen marad a mindennapi megélhetésedre, és még úgy marad, hogy másoknak is tudsz belőle segíteni. Akkora összeget kaptál, hogy jövőre sem, és soha ne legyen gondod. Soha többé, ha pénzre van szükséged, mert ott van a bankszámládon. Ekkora összeget kaptál.

Így *törölte el* Isten a te bűneidet. Oda *befizette* azt az összeget. Az nem ezüst és nem arany volt, hanem a *szent vér*. A romolhatatlan szent vér. Kiontotta az Ő Fiának a szent vérének. A *bűnnek* ez volt a *váltsága*. Be lett oda fizetve a te számládra. Minden bűnöd eltörlésére elegendő volt, amikor újjászülettél.

Maradt ebből annyi, hogy amikor az úton mész, és elköveted azokat, amiket nem kellene, arra is *elegendő a fedezet*, és még arra is elegendő, hogy könnyedén meg tudj belőle *bocsátani* másoknak. Az is könnyedén megy, mert akkora kegyelem lett a bankszámlára elhelyezve. Az is könnyedén megy belőle, csak figyelni kell rá.

Ha *gyakoroljuk* ezt a megbocsátást, akkor megváltozik az életünk. *Könnyebbiséget* fogunk érezni a szellemi birodalomban, nem fogjuk hurcolni ezeket a terheket magunkkal. Munkálkodni kell rajta.

Amikor a Biblia mondja, hogy munkálkodni kell az üdvötteknek, akkor például ezt érti alatta. Nem az üdvösségünkért munkálkodunk, hanem azon munkálkodunk, hogy azokban az *áldásokban járassunk*, hogy az akadályok eltávozzanak az életünkről. És egy *alapkö* a bűnök *megbocsátása* mások felé.

Megvallást fogunk most tenni. Szeretnék veletek egy megvallást tenni, hogy az *Ige megmosson* minket. Áldott az Úr Jézus!

Ugye, mennyire szeretjük Őt, ha megértjük, hogy mit tett értünk. A drága Úr Jézus cselekedte. Szeretjük Őt! Mikor mondtad neki utoljára, hogy szereted Őt? Ma már mondtad neki? Ha még nem, akkor most mondd el neki, hogy *mennyire szereted* Őt!

Ha az ember megérti, mit tett értünk, akkor ez a szeretet kicsordul a szívünkből Feléje. Tudod, hogy ez minden, amit *kér tőled*? Mert erre vágyik, hogy érezze ezt a szívedből ezt a *hálát*, ezt a lüktető szeretetet. Ne feledkezz el róla. Ezzel szolgálunk felé. Megvalljuk:

SANDERSNÉ DR. KOVÁCS ERZSÉBET: A megbocsátásról

Azt írja a Szentírás, legyetek utánczóai az Istennek. Én így cselekszem, és utánczója lettem Istennek. Mindenkinek feltétel nélkül megbocsátok, ahogy Isten is megbocsátott nekem a Krisztusban. Szabad a szívem a haragtól, a meg nem bocsátástól, mindenféle nehezteléstől teljesen szabad vagyok. Így a szívemet teljességgel át tudja járni az Ő szeretete. A teljes szeretet kiűzött belőlem minden félelmet. Az ellenségnek semmi helyet nem adok az életemben. Így nincs annak akadálya, hogy minden imámra választ kapjak, Jézus nevében. Megbocsátásban és tökéletes egészségben élek, Isten dicsőségére, Jézus nevében!

Most tudsz-e örvendezni, hogy ezt megértetted? Dicsőséget adunk Istennek, hogy ebben a szabadságban járhatunk, és el nem engedjük ezt az igazságot. Ebben az igazságban élünk és járunk, és hálákat adunk Neki, hogy szabadok vagyunk a gonosz kötelekeitől. Ismerjük a sátánnak a szándékait, nem megyünk abba az utcába, és megbocsátunk. Ámen.

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.